

РЕШЕНИЕ

№ 10368

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1327** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от К. А. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-000323/08.01.2025г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на К. А. А. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при липса на компетентност, при нарушение на изискването за форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената заповед за ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР – редовно уведомен, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители на СДВР 02 РУ на 17.12.2024г. около 16.05 ч. в [населено място], [улица], е установено, че А. А. А. управлява лек автомобил Пежо 207, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. А. А., без да притежава СУМПС – лишен по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Съставен е на нарушителя А. А. А. АУАН серия ГА с бл. № 1076431/17.12.2024г. от Н. О. – командир на отделение при СДВР 02 РУ за нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП - лицето управлява ППС без да е правоспособен водач - не притежава СУМПС.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-000323/08.01.2025г., издадена от Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, е наложена на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението К. А. А. принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя рег. табели СА 9487 СХ. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.01.2025г.

Видно от приложената по делото справка относно преписката по АУАН серия ГА с бл. № 1076431/17.12.2024г., А. А. А. притежава СУМПС №284724344, издадено то ОПП - СДВР със срок на валидност до 30.09.2030г. СУМПС е отнето със ЗППАМ № 24-0353-002430/02.05.2024г. по чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП, връчена на 02.05.2024г., и влязла в законна сила на 17.05.2024г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл.149, ал.1 от АПК срок от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: като в т.2а, б. „а“ от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно

средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е посочено, че пътното превозно средство се управлява от лице, чието свидетелство за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП. Принудителната административна мярка се налага не на нарушителя, който носи административнонаказателна отговорност за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, а по отношение на собственика на автомобила. В случая това е жалбоподателят. По делото са събрани достатъчно доказателства, установяващи че жалбоподателят е допуснал собственото му МПС да бъде управлявано от лице, което към момента се явява неправооспособен водач. Ирелевантни са твърденията, изложени в жалбата, че управлението на МПС е станало без знанието и съгласието на собственика, както и че нарушителят е брат на жалбоподателя, с когото живеят в едно жилище. Обстоятелството, че автомобилът на жалбоподателя е управляван от лице, лишено от право на управление на МПС, е безспорно установено и то обуславя материалната предпоставка за приложената ПАМ. Посочената мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на собственика на МПС. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от неправооспособен водач.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателят следва да заплати сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-000323/08.01.2025г., издадена от Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР.

ОСЪЖДА К. А. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

